

Lòng hiếu thảo và sự hy sinh thầm lặng

ISSN: 2734-9195

09:12 03/09/2025

Viết về một người phụ nữ bỏ qua tuổi xuân chăm sóc cha mẹ, cũng là một cách để chúng ta cùng nhau chiêm nghiệm về chữ Hiếu, về ơn nghĩa sinh thành, và về những điều bình dị mà cao quý nhất trong cuộc sống này.

Trong dòng chảy vô thường của cuộc đời, có những con người chọn sống lặng lẽ, không cầu danh lợi, không màng hạnh phúc riêng tư, chỉ một lòng tận hiến cho tình thân, cho đạo hiếu. Trong gia đình chúng tôi, tám anh chị em – bảy trai, một gái – thì người con gái duy nhất ấy chính là hiện thân sống động của chữ Hiếu, của lòng từ bi, lặng lẽ gánh vác cả một biển trời trách nhiệm. Chị đã thay mặt chúng tôi gánh vác trông coi nhà cửa, chăm sóc cha mẹ suốt bao năm tháng. Năm nay chị đã bước sang tuổi sáu mươi mốt. Với tấm lòng hy sinh thầm lặng mà cao cả, gần ba mươi năm qua, kể từ ngày cha ra đi (1996), chị gác lại cả tuổi xuân để một mình phụng dưỡng mẹ, chăm lo hương khói cho cha, những ngày giỗ chạp ông bà, giữ gìn gia phong nếp nhà vẹn toàn.

Nếu “một mẹ nuôi được mười con, nhưng mười con chưa chắc nuôi được một mẹ”, thì câu chuyện về chị chính là minh chứng ngược lại. Trong bảy anh em chúng tôi, năm người đã xuất gia, hai người có gia đình riêng với bao bận rộn cơm áo gạo tiền. Và chị, người con gái thứ sáu – đã chọn không lập gia đình, thay chúng tôi gánh vác trách nhiệm, trở thành chỗ dựa bình yên cho mẹ già.

1. Một đời thầm lặng bên mẹ

Phật dạy: Trong muôn hạnh lành, “hạnh Hiếu” là đứng đầu. Truyền thống văn hoá gia đình Việt, chữ “Hiếu” là nền tảng đạo đức, là sợi chỉ đỏ xuyên suốt mọi nếp sống, nếp nghĩ. Đạo hiếu không chỉ là lời dạy trong sách vở, mà là hành động, là sự hy sinh, là tình thương. Chị, người con gái duy nhất, đã chọn con đường lặng lẽ, không hoa hồng. Chỉ có những ngày dài bên mẹ, hơn nửa đời người, chị chưa một lần nghĩ đến mái ấm riêng tư. Chị dành trọn từng ngày, từng đêm cho mẹ: sáng dậy sớm nấu cháo, xoa bóp chân tay, trò chuyện kể chuyện xưa để mẹ vui; đêm khuya mẹ trở bệnh, chị thức trắng, niệm Phật cầu an. Có những lần mẹ bệnh nặng phải nhập viện, chị một mình lo toan tất cả – từ đưa đón, thuốc men, tiền bạc, thủ tục – không một lời kêu ca, than vãn. Hình

ảnh ấy đã khắc sâu trong tâm khảm chúng tôi, như minh chứng hiển hiện nhất của chữ Hiếu.

Chị không chỉ lo phần xác mà còn chăm phần tinh thần cho mẹ. Những khi rảnh rỗi chị ngồi kề bên ôm Mẹ, cầm tay, đọc kinh, niệm Phật cho Mẹ nghe. Giọng chị nhẹ nhàng, đều đặn, khiến mẹ thư thái. Có khi chị kể cho mẹ nghe về đời sống tu hành của các anh em xuất gia: những thời kinh sớm tối, những mùa an cư kiết hạ, những câu chuyện chan hòa tình đạo. Chị cũng kể cho mẹ nghe chuyện sinh hoạt của hai anh em tại gia, chuyện các cháu lớn khôn. Những câu chuyện giản dị ấy đã giúp mẹ thấy lòng mình ấm áp, tự hào, mỉm cười, quên đi tuổi già sức yếu.

Ánh mắt chị nhìn mẹ – dịu dàng, kiên nhẫn, chan chứa yêu thương, khiến chúng tôi mỗi khi trở về nhà chứng kiến những cử chỉ ấy đều cảm xúc nghẹn ngào. Một bát cơm đơn sơ, một thìa cháo nhỏ bé, hay bàn tay lau mình cho mẹ... tất cả đã trở thành những bức họa thiêng liêng in sâu trong ký ức của cả bảy anh em.

2. Người giữ ấm mái nhà

Cha Mẹ còn ở đời cũng như Đức Phật tại thế. Chị đã chăm sóc Mẹ – vị Phật tại gia của chúng ta, với tất cả sự tôn kính và phụng dưỡng trọn vẹn nhất. Sự hy sinh ấy không phô trương, không kể công, mà lặng lẽ như hơi thở, như nhịp đập của trái tim, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác. Chị đã sống trọn đạo hiếu, không phải bằng lời nói, mà bằng hành động: hy sinh tuổi xuân, hy sinh hạnh phúc riêng tư để Mẹ không cô đơn, để mái nhà xưa luôn là tổ ấm sum

vây mỗi dịp giỗ chạp, lễ Tết. Với chúng tôi, đó là minh chứng thiêng liêng cho đạo hiếu: “Phụ mẫu tại đường như Phật tại thế.”

Bao năm trôi qua, chị vẫn gìn giữ trọn vẹn, không một lần để mẹ buồn. Hình ảnh mẹ già ngồi trên chiếc ghế, xung quanh là con cháu, chính là nhờ chị mà còn nguyên vẹn. Chị là “tay hòm chìa khóa” của gia đình, nhưng hơn thế, chị là linh hồn của nếp nhà.

3. Chị - bài pháp sống động về lòng hiếu

Bảy anh em trai, người xuất gia, kẻ tại gia, đều thấm thía rằng: lời kinh có thể đọc ngàn lần, nhưng một hành động hiếu hạnh của chị lại quý hơn vạn pho kinh sách. Cuộc đời chị chính là một bài pháp về vô ngã: hy sinh mà không cầu báo đáp. Chị chưa từng kể công, chỉ nhẹ nhàng nói: “Các anh em cứ yên tâm, đã có tôi ở nhà.”

Lời nói giản dị mà khiến chúng tôi vừa ấm lòng, vừa xót xa. Bởi sự an yên của chúng tôi hôm nay, được đánh đổi bằng cả thanh xuân của chị.

Trong kinh Vu Lan, Đức Phật nhắc chuyện Mục Kiền Liên cứu mẹ để dạy con cháu nhớ ơn sinh thành. Nhưng với gia đình chúng tôi, không chỉ mẹ được nhờ, mà cả bảy anh em đều nhờ nơi chị. Chị đã “đội” cả gia đình trên đôi vai gầy.

4. Một đóa sen đời thường

Đời chị chẳng có áo cưới, chẳng có vương vấn riêng tư, chẳng có những chuyến vui chơi, chỉ có mẹ, có anh em. Như đóa sen nở giữa bùn đời: không phô trương, không cầu danh, mà tỏa hương thơm ngát. Người ta thường nói đến những anh hùng, những người làm việc lớn. Nhưng chị là anh hùng thầm lặng của gia đình chúng tôi, một Bồ Tát giữa đời thường, nghìn mắt nghìn tay để lo cho mẹ từng bữa ăn, giấc ngủ, viên thuốc, lời an ủi.

Ca dao có câu:

*“Anh em như thể tay chân,
Rách lành đùm bọc, dở hay đỡ đần”*

Và chị đã làm điều ấy, không chỉ với chúng tôi mà với cả mẹ già, bằng tất cả tình thương vô điều kiện.

5. Lời tri ân của bảy anh em

Vu Lan về, tiếng chuông chùa ngân vang nhắc nhở: còn cha mẹ, còn cơ hội báo hiếu. Chúng tôi biết ơn cha mẹ sinh thành, nhưng cũng cúi đầu tri ân người em, người chị kính yêu. Bởi nhờ chị, mẹ mới an hưởng tuổi 93 trong vòng tay yêu thương. Nhờ chị, gia đình vẫn giữ trọn đạo hiếu, đạo tình. Nhờ chị, bảy anh em mới có thể an tâm tu hành, lập thân, lập nghiệp.

Chị chính là hiện thân của Bồ Tát Quán Thế Âm trong đời thường: nghìn mắt thấy hết đau bệnh của mẹ, nghìn tay chăm sóc không ngừng. Chị là dòng sông chảy mãi, cần mẫn bồi đắp phù sa cho đời mẹ thêm màu mỡ, xanh tươi. Chị là cây đại thụ tỏa bóng mát che chở cho mẹ trong những ngày tháng tuổi già. Sự tần tảo, đảm đang của chị đã gánh trọn cả một đời mẹ trên đôi vai gầy, không một lời than vãn, không một tiếng phàn nàn. Chúng tôi, bảy anh em trai, xin được mượn vài vần thơ để nói lên tấm lòng tri ân:

*“Dâng chị đóa sen ngát hương,
Giữa đời thường đẹp tình thương vương tròn.
Mẹ già chị lo vẹn toàn,
Ấm lòng con cháu xa gần biết ơn”*

6. Nguyện cầu từ tấm lòng

Ngàn lời nói, vạn câu thơ cũng không đủ để diễn tả hết công lao và đức hạnh của chị. Chúng tôi, bảy anh em trai, xin gửi những dòng tâm tư này, tỏ bày sự

tri ân sâu sắc nhất đến những gì chị đã làm cho mẹ, cho gia đình. Thành tâm nguyện cầu mười phương chư Phật gia hộ cho chị, người con gái hiếu thảo, người em, người chị giàu đức hy sinh, luôn được bình an, mạnh khỏe, thân tâm an lạc. Công đức chị làm hôm nay chính là viên ngọc quý nhất dâng lên cha mẹ, và cũng là tấm gương sáng cho các cháu.

“Công ơn cha mẹ như biển rộng, mà công ơn của người chị như suối nguồn chảy mãi, hòa vào biển rộng ấy.”

Chị kính yêu! Trong vòng luân hồi bất tận, kiếp này bảy anh em chúng tôi may mắn được làm anh em của chị. Chúng tôi nguyện sống thiện lành, tích đức hành thiện, để không phụ lòng chị đã hy sinh cả một đời người vì gia đình. Chúng tôi mãi mãi biết ơn chị – đóa hoa Ưu Đàm trầm lặng nở giữa cõi đời này.

Câu chuyện về người em, người chị này, có lẽ, không phải là một câu chuyện hiếm gặp trên mảnh đất Việt Nam mình. Ở đâu đó, vẫn có những người con, người chị, người em gái trầm lặng hy sinh cả tuổi xuân, gác lại hạnh phúc riêng để vun vén cho gia đình, phụng dưỡng cha mẹ già. Họ là những đóa hoa không tên, tỏa hương thơm ngát trong im lặng, làm đẹp cho đời bằng chính sự vị tha và đức hi sinh của mình.

Viết về một người phụ nữ bỏ qua tuổi xuân chăm sóc cha mẹ, cũng là một cách để chúng ta cùng nhau chiêm nghiệm về chữ Hiếu, về ơn nghĩa sinh thành, và về những điều bình dị mà cao quý nhất trong cuộc sống này. Mỗi lần nghĩ đến hình ảnh chị bên mẹ, lòng ta lại ấm lên một niềm tin yêu, một sự trân trọng những giá trị gia đình thiêng liêng.

Mùa Vu Lan 2025

Tác giả: **Thích Chúc Xuân**